

tysk side til, at landskirken i Slesvig-Holsten er en selvstændig ikke-statslig institution, hvorfor landsregeringen i Kiel ikke har nogen mulighed for officielt at gribe ind i de kirkelige anliggender. Imidlertid er der formentlig grund til at regne med, at hele den ånd, der har fundet udtryk i forhandlingsresultatet, vil medføre, at der, også hvad de kirkelige forhold angår, hos rette vedkommende vil være forståelse for betydningen af og det rimelige i, at der vises imødekommethed overfor mindretallet.

Endelig giver såvel den danske regering som forbundsregeringen — denne sidste i forståelse med den slesvig-holstenske landsregering — udtryk for den forventning, at alle i betragtning kommende instanser vil bestræbe sig for at agte og værne mindretallets rettigheder overensstemmende med ånden i de ovenfor omtalte erklæringer.

Det er set fra et dansk synspunkt særdeles tilfredsstillende, at det danske standpunkt, hvorefter man *ikke kunne gå ind på en ordning, der indebar nogen form for en mellemstatslig aftale*, er blevet fuldtud accepteret fra tysk side. Det drejer sig som nævnt alene om *forpligtelser, som de respektive regeringer ensidigt har påtaget sig*.

Ved de dansk-tyske samtaler, der har bragt løsning på nogle konkrete problemer, har man tillige — overensstemmende med formålet med drøftelserne — skabt klarhed over og stadfæstet de grundlæggende principper for mindretallets stilling på begge sider af grænsen. Det er regeringens håb og tro, at det uden smålighed vil lykkes i det daglige liv i grænselandet at virkeliggøre disse principper, således at mindretallet for fremtiden vil bringe de to lande nærmere hinanden og igennem en fredelig kappestrid bidrage til at uddybe forståelsen og respekten for de to nationers og kulturers særpræg.“

Ved forslaget's 1. behandling anbefalede det af *Teichert* (S), der udtalte, at stats- og udenrigsministeren her havde taget et skridt, som aftvang respekt og beundring.

Jørgen Gram (V) fandt også i det store og hele forslaget tilfredsstillende, men mente, det var med nogen berettigelse, man i Nord-slesvig havde kritiseret den hemmelighedsfuldhed, forhandlingerne var blevet omgærdet med. „Man må jo huske på, at det er et ømfindtiligt og betydningsfuldt emne, som i årevis har været i forgrunden i den offentlige debat dernede, og som i virkeligheden er det centrale i nationalitetskampen. Jeg ved godt, at forhandlinger, som er i gang, meget let kan skades ved en for tidlig publikation; men på tysk side har man åbenbart holdt sine folk fyldigere underrettet. Vi, der var indkaldt til orientering, blev bundet til tavshed. Noget mere orientering til specielle kredse kunne måske have været på sin plads, og dermed kunne man måske have undgået visse misforståelser.“

Bøgholm (KF) fandt resultatet af forhandlingerne overmåde tilfredsstillende. „Men det er naturligvis således, at man kan vedtage, hvad man vil, det afgørende bliver dog, hvorledes vedtagelserne